

Hồi 17*Băng Đạn Ngọc Kiếm Đấu Âm Sát
Đầm Lầy Rừng Hoang Vây Lão Ma***G**

iang Nam nói: “Chính cô nương đã mượn tay tôi tặng quà cho Kim đại hiệp, sao cô nương chưa thấy bức tranh mà lại biết đó là một báu vật?” Cốc Chi Hoa cười: “Sao người cho rằng đó là một món báu vật?”

Giang Nam nói: “Nếu không Kim đại hiệp làm sao mừng rỡ đến thế?” Cốc Chi Hoa biết nếu không nói rõ thì Giang Nam không chịu thôi, nhưng đây là bí mật võ lâm thì làm sao có thể tiết lộ cho chàng biết, thế rồi đáp bừa rằng: “Ta nghĩ Tàng Linh thượng nhân là tông sư của một phái, bức tranh y cất giữ đương nhiên không phải là tầm thường, Kim Thế Di thích đồ mới lạ, cho nên tôi mới tặng cho y”. Giang Nam vẫn chưa hài lòng, Cốc Chi Hoa không đợi chàng hỏi thì vội vàng xua tay nói: “Ta chỉ biết đến thế mà thôi, có hỏi thêm cũng vô dụng”.

Trần Thiên Vũ đã đoán được trong bức tranh chắc chắn liên quan đến một bí mật gì đó cho nên ngăn Giang Nam lại, cười rằng: “Giang Nam, chừng nào đệ mới đổi tật lắm lời?” Giang Nam thầm trách: “Khi tôi kể cho huynh nghe, chẳng phải huynh cũng bảo là kỳ lạ sao? Bây giờ tôi muốn hỏi cho rõ ràng huynh lại trách tôi lắm lời”. May mà Trần Thiên Vũ lên tiếng chứ nếu không chàng lại tiếp tục hỏi: “U Bình cười rằng: “Chúng ta đã không hiểu hàm ý của bức tranh, vậy không cần phải nhọc lòng nghĩ về nó nữa. Hãy mau đến trấn nhỏ trước mặt tìm khách sạn nghỉ ngơi rồi sau đó bàn cách đêm nay hành sự thế nào”. Khi Giang Nam đang hỏi Cốc Chi Hoa thì Lịch Thắng Nam không xen vào một lời, nàng vẫn mãi suy nghĩ.

Từ sau khi Cốc Chi Hoa bỏ chạy, Mạnh Thần Thông rất lo, y sợ Diệt Pháp hòa thượng biết mình thả nàng. May mà Diệt Pháp hòa thượng đã nghe Cốc Chi Hoa và Tào Cẩm Nhi tranh luận cho nên thầm nhủ: “Mình chỉ tưởng Cốc Chi Hoa nói ngoài miệng là không nhận cha, té ra ả cứng đầu đến thế”. Thực ra dù Diệt Pháp hòa thượng có biết là Mạnh Thần Thông thả cũng chẳng làm gì được, bởi vì y phải nhờ vả Mạnh Thần Thông.

Ngày hôm nay Mạnh Thần Thông truyền khẩu quyết Tu la âm sát công cho Diệt Pháp hòa thượng, đến tối Diệt Pháp hòa thượng lại giảng tâm pháp nội công chính tông cho Mạnh Thần Thông. Khi gần đến canh ba, xung quanh đều yên ắng, Diệt Pháp hòa thượng nghe văng vẳng có âm thanh lạ, bèn ngừng giảng, nói: “Lão Mạnh, ông nghe thử hình như có người dạ hành!” Mạnh Thần Thông nói: “Ồ, tôi chưa nghe được”. Thực ra y phát hiện còn sớm hơn Diệt Pháp hòa thượng, trong lòng đang thầm kêu khổ: “Ả nha đầu này thật không biết trời cao đất dày, đã chạy còn quay lại, há chẳng phải cố ý làm khó mình sao?” y thả Cốc Chi Hoa ngoại tình cha con còn có một chuyện khác, y sợ bắt được Cốc Chi Hoa thì Diệt Pháp hòa thượng sẽ đòi nàng đưa ra Huyền nữ kiếm phổ. Nếu Diệt Pháp hòa thượng được quyển kiếm phổ này, lại luyện Tu la âm sát công, vậy dù Mạnh Thần Thông luyện được đến tầng thứ chín, Diệt Pháp hòa thượng cũng thắng được y.

Khi Mạnh Thần Thông đang tính toán thì chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu thảm, một người loạng choạng chạy vào.

Mạnh Thần Thông nhìn lại thì té ra đó là Hạng Hồng, mặt y bị vạch một vết kiếm, điều đó vẫn chưa kỳ lạ, lạ hơn là khi y vào thì mang theo một luồng hơi lạnh, toàn thân run bần bật. Hạng Hồng đã luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ hai, là người võ công giỏi nhất trong số các đệ tử của Mạnh Thần Thông, những người bình thường trên giang hồ chẳng địch nổi y. Nhưng không hiểu sao vừa mới phát hiện được kẻ địch thì đã bị người ta đả thương?

Chỉ nghe Hạng Hồng kêu lên: “Bên ngoài có một yêu nữ, đệ tử bị ả đả thương, ối chao, lạnh... lạnh quá! Sư phụ, người cứu con!” Diệt Pháp hòa thượng và Mạnh Thần Thông đều là những người hiểu biết sâu rộng, nhưng lúc này cũng không khỏi thất kinh, bọn họ không biết Hạng Hồng đã bị thương bởi thứ gì.

Ngay lúc này, chợt nghe trên mái nhà có tiếng động, Diệt Pháp hòa thượng nói: “Lão Mạnh, để tôi ra xem thử!” té ra y ngỡ rằng Cốc Chi Hoa đến, sợ Mạnh Thần Thông nghĩ đến tình cha con thả nàng đi cho nên cố ý đích thân ra bắt.

Diệt Pháp hòa thượng nhảy lên mái nhà, chỉ thấy ở trên bức tường xuất hiện hai bóng người dạ hành một nam một nữ tuổi khoảng hơn hai mươi. Người nữ ấy chẳng phải là Cốc Chi Hoa, Diệt Pháp hòa thượng ngạc nhiên quát: “Ai mà lớn gan dám đến nơi này!” đôi nam nữ ấy chính là Trần Thiên Vũ và U Bình. U Bình chẳng hề lên tiếng, phóng tay ném ra ba viên băng phách thần đạn.

Diệt Pháp hòa thượng thấy có ba viên đạn trong suốt như thủy tinh bắn về phía mình, thầm nhủ: “Ám khí gì thế này?” Diệt Pháp có nội công tinh thuần, lại

không ngửi được mùi khác lạ, biết ám khí này không có độc, cho nên đợi ba viên băng phách thần đạn bắn đến trước mặt thì thi triển công phu Đạn chỉ thần công bắn ra ba cái, ba viên băng phách thần đạn vỡ ra!

Y nào biết, băng phách thần đạn là loại ám khí rất đặc biệt. Người phát ra loại ám khí này không cần phải nhắm đúng mục tiêu cũng không cần phải có kinh lực nhiều, bởi vì loại ám khí này dựa vào hơi lạnh vạn năm của nó. Diệt Pháp hòa thượng bắn vỡ ba viên băng phách thần đạn cho nên đã phát huy được uy lực của nó, chỉ thấy khí lạnh tỏa ra, tuôn xuống đỉnh đầu Diệt Pháp hòa thượng như một màn hơi sương. Khí âm hàn len lỏi vào thất khiếu của Diệt Pháp hòa thượng, Diệt Pháp hòa thượng chợt cảm thấy như rơi vào hố băng, khí lạnh như đâm vào da thịt rất khó chịu! May mà y vừa thấy không xong thì lập tức đề tụ chân khí, vận công chống đỡ, dù nội công của y thâm hậu nhưng cũng phải rùng mình mấy cái!

U Bình thấy y bị màn khí lạnh bao trùm mà mặt vẫn không đổi sắc thì thầm kinh hãi, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Diệt Pháp hòa thượng đã nhảy bổ tới nàng như một con chim ưng. U Bình mắng một tiếng rồi cả người lẫn kiếm lướt về phía y. Ánh hàn quang lóe lên, đâm vào huyệt thái dương của y. Diệt Pháp hòa thượng đang lơ lửng trên không, chợt cảm thấy có một nguồn khí lạnh đánh tới thì không thể né tránh, cho nên chỉ đành lộn người trên không trung rồi phát ống tay áo vỡ ra, thế là cả hai người đều rơi xuống đất.

Diệt Pháp hòa thượng vừa chạm đất thì lập tức bật người dậy, U Bình cũng vừa mới nhóm người dậy thì Diệt Pháp hòa thượng đã chụp tay tới.

Tưởng rằng đã sắp đắc thủ thì chợt nghe phía sau lưng có tiếng kim đao chém gió, Diệt Pháp hòa thượng giật mình, vội vàng xoay người lách qua, rồi mau chóng tung cước ngược ra phía sau, đó gọi là chiêu Đầu tinh thích đấu. Chỉ thấy ánh thanh quang xẹt tới, một thanh kiếm lướt qua ngón chân y, tiếp theo hai bóng người tách ra.

Người đột kích Diệt Pháp hòa thượng là Trần Thiên Vũ, công lực và kiếm pháp của Trần Thiên Vũ hơn U Bình nhiều, song chàng chỉ sử dụng một cân thanh cương kiếm bình thường cho nên không lợi hại bằng cây Hàn băng kiếm của U Bình.

U Bình lập tức bật dậy, đánh ra một chiêu Băng xuyên dải đông, ánh hàn quang lấp lánh tản ra xung quanh, cây băng kiếm của nàng không coi trọng sự chính xác hay hiểm hóc mà chỉ cần đến sát đối thủ thì có thể uy hiếp được đối thủ. Diệt Pháp hòa thượng biết lợi hại, vội vàng nín thở thuận kiếm thế toan cướp lấy kiếm của U Bình. Trần Thiên Vũ quát lớn một tiếng, cây thanh cương kiếm lia

một vòng tròn đánh ra một chiêu Tinh kháng phù sai, đâm vào huyết phong phủ của Diệt Pháp hòa thượng.

Diệt Pháp hòa thượng đang toàn thần đối phó với U Bình, thấy kiếm của Trần Thiên Vũ đánh tới thì thuận tay vỗ ra, y thấy Trần Thiên Vũ tuổi còn trẻ, nghĩ rằng công lực của chàng không thâm hậu, vừa rồi y đã dùng công phu Thiết tụ đánh ngã U Bình, cho nên tưởng rằng lần này có thể ứng phó được, nào ngờ Trần Thiên Vũ từ nhỏ đã luyện được Đồng tử công do Tiêu Thanh Phong truyền dạy, sau đó lại được Đường Kinh Thiên truyền cho tâm pháp nội công của phái Thiên Sơn, công lực hơn hẳn U Bình một bậc, chỉ thấy kiếm quang quét tới, soạt một tiếng, ống tay áo của Diệt Pháp hòa thượng đã bị chàng chém đứt một mảnh. Nhưng Trần Thiên Vũ bị y phát một cái cũng thối lui hai bước.

Diệt Pháp hòa thượng liên tục thi triển hai loại công phu mà chẳng làm gì được Trần Thiên Vũ, lúc này mới biết chàng lợi hại. U Bình phấn chấn tinh thần, cây Hàn băng kiếm chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc cứ mỗi khi mũi kiếm quét ra, thì một luồng khí lạnh lẽo dồn tới. Diệt Pháp hòa thượng không dám hít thở, cho nên rất mất sức, đánh được mười chiêu thì y cố gắng dùng chưởng lực đẩy U Bình ra mấy bước rồi thừa cơ đổi hơi.

Diệt Pháp hòa thượng liên tiếp đánh ra ba đòn Phách không chưởng, U Bình chẳng thể nào tiến sát tới được, Trần Thiên Vũ cũng không chặn được chưởng lực cương mãnh của y chỉ đành thối lui. May mà hai vợ chồng đã thay đổi lối đánh, khi Diệt Pháp hòa thượng tấn công mạnh mẽ thì họ lập tức né ra, khi Diệt Pháp hòa thượng định hít hơi thì họ lại đánh tới. Hai vợ chồng phối hợp Băng xuyên kiếm pháp rất thuần thục, lại thêm U Bình có cây Hàn băng kiếm cho nên Diệt Pháp hòa thượng vẫn chẳng làm gì được họ.

Đang lúc kịch chiến Trần Thiên Vũ đánh ra một chiêu Đại mạc lưu sa, mũi kiếm vẩy nhẹ tỏa ra từng đóa kiếm hoa, đâm vào bảy nơi đại huyết của Diệt Pháp hòa thượng. Trong màn kiếm quang, Diệt Pháp hòa thượng chưởng trái đánh ra một chiêu Ngũ đỉnh khai sơn, chưởng phải đánh ra một chiêu Trương Vũ trù hải, cả hai chưởng chia nhau đánh hai vợ chồng Trần Thiên Vũ. Uy lực của hai chưởng này kinh người, U Bình bị y buộc thối lui, Trần Thiên Vũ đánh hụt một kiếm, lùi hơi chậm thì bị chưởng lực của y chấn động đến nỗi bay lên, may mà nội công của chàng có hỏa hầu, khi ở trên không trung thì vận khí xoay một vòng, đến khi hạ xuống đất thì thần thái vẫn ung dung. Bề ngoài Diệt Pháp tuy thắng được chiêu này, nhưng y đã dùng kình quá mạnh, không thể nào nín thở, bởi vậy hàn khí đã xâm nhập, y không khỏi lại rung mình. Diệt Pháp hòa thượng sợ rằng

cứ đánh tiếp sẽ thất bại cho nên dốc hết toàn lực toan lưỡng bại câu thương, chợt nghe Mạnh Thần Thông quát: “Đôi nam nữ này có tà môn, cứ để tôi thu thập bọn chúng!”

Mạnh Thần Thông tuy không biết lai lịch cây Hàn băng kiếm, nhưng y đã nhìn thấy Diệt Pháp hòa thượng gặp nguy, lòng thầm nhủ: “Công lực của Diệt Pháp tuy hơn kẻ địch, nhưng y bị cây bảo kiếm của yêu nữ này khắc chế, y càng đánh mạnh thì chân khí hao phí càng nhiều, dù có thắng cũng sẽ bệnh nặng một trận!” bởi vậy nhân lúc Diệt Pháp hòa thượng thắng được một chiêu, Mạnh Thần Thông bảo y lui xuống để giữ sĩ diện cho y.

Diệt Pháp cũng biết thắng dễ, chỉ đành lui xuống để cho Mạnh Thần Thông tiến lên, Mạnh Thần Thông quát: “Các người tuổi còn trẻ mà thật lớn gan, hãy mau nói cho rõ đến đây làm gì?”

Khi y ngoác miệng ra U Bình đột nhiên bắn ra ba viên băng phách thần đạn, Mạnh Thần Thông làm sao có thể bị nòng đánh trúng, y có ý thử uy lực của băng đạn cho nên vung tay tóm được ba viên băng đạn, băng đạn vỡ nát trong tay y, Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Quả nhiên là có chút tà môn!”

U Bình kinh hoảng, vung kiếm lướt lên, lập tức đánh ra một chiêu Vạn lý phi sương. Trần Thiên Vũ đánh tiếp một chiêu Thiên Sơn lạc diệp, hai chiêu này là tinh hoa của Băng xuyên kiếm pháp, uy lực rất lớn, hai kiếm đều đánh ra, kiếm hoa đan xen nhau tựa như sương phủ tuyết bay! Mạnh Thần Thông búng ra một chỉ, keng một tiếng, cây Hàn băng kiếm bật ra. Mạnh Thần Thông quát: “Để binh khí lại cho lão phu!” thế rồi hai ngón tay kẹp lại, toan cướp băng kiếm của U Bình. May mà Trần Thiên Vũ nhanh nhẹn đánh ra một chiêu Thiên Sơn lạc diệp khiến Mạnh Thần Thông phải né ra, rồi chàng lại tiếp ra một chiêu, chỉ thấy mũi kiếm rung lên bần bật, đâm vào các huyết uy tàn, huyền khu, phong phủ dương lũng ở phía sau lưng của Mạnh Thần Thông. Mạnh Thần Thông nghe mũi kiếm của chàng rung lên thì biết công lực của chàng không kém, chỉ đành buông U Bình, phát tay đánh ra một chiêu Phất vân thủ, phá giải thế công của Trần Thiên Vũ.

Mạnh Thần Thông không hề sợ băng kiếm băng kiếm, vợ chồng Trần Thiên Vũ cũng cả kinh, té ra Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông là một loại khí âm hàn hậu thiên, mà băng đạn băng kiếm là khí lạnh tự nhiên, nếu công lực hậu thiên chưa luyện đến nơi thì đương nhiên không thể chống được loại khí lạnh thiên nhiên vạn năm này, mà giờ đây Mạnh Thần Thông đã luyện đến tầng thứ bảy. Còn cây băng kiếm của U Bình thì lại không bằng cây Băng phách hàn quang

kiếm của Băng Xuyên thiên nữ, bởi vậy không đả thương được Mạnh Thần Thông.

Nhưng Mạnh Thần Thông cũng kinh hãi không kém gì vợ chồng Trần Thiên Vũ, y liên tiếp đánh ra ba đòn Phách không chuông, tuy có thể đẩy lùi vợ chồng Trần Thiên Vũ nhưng chỉ thấy họ toát mồ hôi như tắm, đó là do công lực không bằng, mặt họ không bị tái nhợt như trúng Tu la âm sát công.

Số là khi Băng Xuyên thiên nữ truyền thụ cho họ Băng xuyên kiếm pháp thì cũng dạy họ công phu Thổ nạp chống khí lạnh, loại công phu này cũng có thể dùng để chống lại Tu la âm sát công. Mạnh Thần Thông nghĩ muốn đánh ngã họ trong vòng mười chiêu tám chiêu thì không dễ dàng tí nào.

Nhưng công lực của y rất cuộc vẫn cao hơn họ rất nhiều, sau hơn mười chiêu thì vợ chồng Trần Thiên Vũ cảm thấy khó ứng phó, chuông lực của Mạnh Thần Thông mạnh mẽ vô cùng, khiến họ đều cảm thấy tức thở, mồ hôi tuôn như mưa. Họ cũng dần dần cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi Tu la âm sát công.

Mạnh Thần Thông chiếm được thượng phong, y cười ha hả chỉ U Bình quát: “Có biết lợi hại chưa? Hãy dâng kiếm cho ta rồi nói rõ ai đã sai bọn người tới đây, có lẽ lão phu sẽ lưu tình, nếu ngoan cố chống cự thì đừng trách ta!”

U Bình chột chúm môi huyết một tiếng sáo dài, Mạnh Thần Thông quát: “Người làm trò quái quỷ gì thế?” U Bình vung tay, ném ra sáu viên băng phách thần đạn bằng thủ pháp Thiên nữ tán hoa, chia nhau đánh vào các huyết đạo của Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông tuy không sợ nhưng cũng không muốn bị băng đạn bắn vào huyết đạo, cho nên vung tay bắn sáu viên băng đạn vỡ ra, một màn sương mù lạnh lẽo bao trùm xung quanh. Thế là hai vợ chồng Trần Thiên Vũ vung kiếm phòng ngự, mặt thì hướng về phía Mạnh Thần Thông nhưng người thì chạy giật lùi ra sau hơn mười bước.

Mạnh Thần Thông cả giận quát: “Còn muốn chạy?” rồi y phóng người lướt lên, chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp theo họ, chuông lực đẩy tới như dời núi lấp biển, vợ chồng Trần Thiên Vũ bị chấn động đến nỗi lão đảo tựa như con thuyền nhỏ chòng chành trong biển khơi.

Mạnh Thần Thông định thi triển sát thủ, chột nghe một tiếng hú dài, giọng một thiếu nữ kêu lên: “Trần công tử đừng sợ, có Lịch Thắng Nam đến đây”. Mạnh Thần Thông giật mình, y thầm nhủ: “Quả nhiên là con gái của kẻ thù”. Năm xưa y

ám sát cha mẹ Lịch Thắng Nam, đoạt bí kíp võ công của nhà họ Lịch cho nên mới luyện được Tu la âm sát công, y rất kiêng dè đời sau của nhà họ Lịch.

Ở phía sau Lịch Thắng Nam có nhiều người đuổi theo quát: “Nữ tặc, chạy đi đâu?” chợt nghe ối chao một tiếng, Lịch Thắng Nam vung tay ra phía sau, một đệ tử của Mạnh Thần Thông ngã xuống đất, Mạnh Thần Thông thất kinh, thầm nhủ: “Mai hoa châm của ả có thể đả thương người khác trong vòng ba trượng, bản lĩnh nhận huyết và kinh lực nội gia coi như cũng rất giỏi, giờ đây ả cũng chỉ mới khoảng hai mươi, nếu thêm mười năm nữa thì ghê gớm biết đường nào! Phải trừ ả cho mau mới được!” Mạnh Thần Thông nảy ra ý nghĩ nhỏ có tận gốc, thế là ngầm vận huyền công ngưng tụ chân khí, chuẩn bị chờ Lịch Thắng Nam đến gần thì lập tức ra đòn sát thủ.

Nơi Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng luyện công là một chỗ bí mật, ngoại trừ Hạng Hồng và Ngô Mông, tất cả những người khác đều không biết, lúc này Lịch Thắng Nam dụ bọn chúng đến đây, chợt phát hiện sư phụ cũng đang động thủ với kẻ địch, nghĩ rằng ả nữ tặc này mọc cánh cũng khó thoát cho nên đều ngừng bước, bảy tám cái miệng đều kêu lên: “Ả họ Lý của phái Thiên Sơn bị bọn chúng cướp đi!” “Nhị sư ca bị một nữ tặc đả thương!” “Chính là ả đã chạy thoát đêm qua!” “Dương sư thúc cũng bị thương!” “Sư phụ coi chừng, ám khí của nữ tặc này rất lợi hại!” “Ồ hậu viện cũng có một tên tiểu tặc, y đang phóng hỏa!”

Mạnh Thần Thông càng kinh hãi hơn lúc nãy, còn có một nữ tặc đêm qua đã chạy thoát? Chẳng phải còn gái của y thì là ai? Ngay lúc này, chợt nghe Dương Xích Phù quát lên, Mạnh Thần Thông ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hai bóng người lướt qua tường, y vừa nhìn thì đã nhận ra đó chính là Lý Tâm Mai và Cốc Chi Hoa.

Mạnh Thần Thông đương nhiên sợ Lý Tâm Mai chạy thoát thì bí mật của y sẽ lộ, nhưng Lịch Thắng Nam là con gái của kẻ thù, y cũng không thể để cho nàng thoát, vậy trước tiên phải ứng phó ai? Trong nhất thời y vẫn còn phân vân.

Vợ chồng Trần Thiên Vũ nhân thời cơ ấy, hai kiếm đánh ra phía trước rồi lập tức rút lui, U Bình phát ra một nắm băng phách thần đạn, đệ tử của Mạnh Thần Thông làm sao chịu nổi, có vài kẻ công phu kém hơn thì đã nằm cứng đờ dưới đất, miệng thì đánh bò cạp. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, vợ chồng Trần Thiên Vũ và Lịch Thắng Nam hợp lại, cả ba người xoay người phóng lướt lên tường Lịch Thắng Nam quay đầu lại cười: “Mạnh lão tặc, ngày sau chúng ta gặp lại. Ta cũng không tha cho người!”

Lúc này Diệt Pháp hòa thượng và Mạnh Thần Thông hầu như đều ra tay cùng lúc, Diệt Pháp kêu lên: “Tôi sẽ giúp ông bắt ả họ Lý!” y tự thấy không chắc sẽ thắng được Trần Thiên Vũ cho nên giành đi bắt Lý Tâm Mai để Mạnh Thần Thông đối phó với vợ chồng Trần Thiên Vũ và Lịch Thắng Nam.

Mạnh Thần Thông tuy không muốn Diệt Pháp bắt con gái của mình, nhưng y nghĩ lại Diệt Pháp quyết chẳng dám dả thương đến nàng, vả lại chuyện quan trọng nhất là không thể để Lịch Thắng Nam chạy thoát.

Hai bên đều thi triển kinh công nhanh như điện chớp, trong chớp mắt Mạnh Thần Thông đã vượt qua bức tường, đuổi theo kẻ địch, y vung tay chụp về phía Lịch Thắng Nam.

Trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt ấy chỉ nghe bốp một tiếng, hình như có vật gì vỡ ra, đột nhiên một cuộn khói từ tay Lịch Thắng Nam bay ra, trong làn khói mù mịt có mai hoa châm phóng ra soạt soạt.

Mạnh Thần Thông thầm nhủ: “Mình đã quên ám khí cực độc của Lịch gia!” tuy y đã luyện gần xong Kim cương bất hoại, dù cho ám khí có độc cũng chẳng lấy được mạng y, khói độc cũng chẳng làm gì được y, nhưng nếu bị mai hoa châm đánh vào huyết đạo thì lại phải mất công dùng nội công đẩy ra, huyết chi máu đã nhiễm độc thì ít nhất cũng phải trị đến mười ngày nửa tháng.

Y vội vàng lộn ra sau mấy trượng, khi đang ở trên không trung lại phát ra một đòn Phách không chưởng.

Chưởng phong quét tới, khói mù tiêu tan, mai hoa châm trong khói mù cũng rơi lả tả.

Té ra loại ám khí này tên gọi là độc vụ kim châm hỏa, đó là một trong những môn ám khí cực kỳ độc địa của hai nhà Kiều, Lịch. Trong viên đạn có chứa vô số mai hoa châm nhỏ như lông trâu, vả lại còn có hỏa dược, sau khi ném ra ám khí sẽ tự phát nổ, không những độc hỏa sẽ dả thương kẻ địch mà mai hoa châm trong khói mù càng khó né tránh hơn. Nhưng khi truyền đến đời của cha Lịch Thắng Nam thì phương pháp điều chế khói độc và lửa độc đã thất truyền cho nên khi ám khí này nổ ra không có độc hỏa phun ra, vả lại khói mù và mai hoa châm cũng không có độc nhưng Mạnh Thần Thông thì không biết.

Lịch Thắng Nam nhắm rằng chẳng thể dả thương được Mạnh Thần Thông nhưng cũng không ngờ y vung một chưởng mà quét được khói mù!

Có điều nhờ Lịch Thắng Nam chặn Mạnh Thần Thông lại, vợ chồng Trần Thiên Vũ mới chạy được hơn mười mấy trượng.

Trong lúc này, lửa đang bốc cháy ngùn ngụt, khói bay mù trời, đứng từ xa vẫn có thể thấy rõ ràng. Chính Giang Nam đã phóng hỏa, võ công của Giang Nam tuy không cao, nhưng chàng đã học được công phu điểm huyết của Kim Thế Di, chàng điểm ngã được vài tên đệ tử của Mạnh Thần Thông, còn người giỏi nhất là Hạng Hồng thì bị bằng phách thần đạn của U Bình khắc chế, bởi vậy không ai chặn được chàng, chàng cứ mặc sức châm lửa. Ngô Mông tức giận chạy ra, thấy bóng của sư phụ mình thì đứng từ xa kêu lên: “Sư phụ, không xong, hãy mau cứu người!” Mạnh Thần Thông quát: “Rốt cuộc cứu hỏa hay cứu người?” Ngô Mông kêu lên: “Lửa đã có người cứu, con mời sư phụ về cứu người”. Té ra thủ pháp điểm huyết của Kim Thế Di rất kỳ quái, ngay cả Dương Xích Phù cũng không thể giải được. Ngô Mông thấy sư thúc bó tay thì sợ thời gian kéo dài càng không có cách cứu, bởi vậy mới nôn nóng chạy ra gọi sư phụ.

Mạnh Thần Thông nghe nói đệ tử bị thương, Dương Xích Phù không cứu nổi, trong nhất thời lại không biết là bị thương bởi võ công gì cho nên cũng không khỏi kinh hoảng.

Đệ tử của Mạnh Thần Thông tuy nhiều nhưng Giang Nam đã đốt đến bảy tám chỗ, trong lúc hỗn loạn thì làm sao dập tắt? Đã có hai ba nơi thế lửa bốc cao.

Mạnh Thần Thông thấy lửa bốc ngút trời, lại nghe bọn đệ tử kêu cứu, dù cho y là người già dặn cũng không khỏi rối bời trong lòng, y thầm nhủ: “Chả lẽ bọn chúng còn mời được cao thủ gì đến? Cả sư đệ mình mà cũng không cứu được đệ tử? Xem ra có lẽ kẻ địch không ít!”

Lúc này vợ chồng Trần Thiên Vũ và Lịch Thắng Nam đã chạy thoát vào rừng. Nếu Mạnh Thần Thông đuổi theo thì vẫn kịp, nhưng trong tình hình thế nào thì làm sao y dám đuổi? Vả lại y sợ ám khí của Lịch Thắng Nam, bảo kiếm của U Bình cũng rất kỳ quái, công lực của Trần Thiên Vũ không tệ, nếu có đuổi theo kịp họ cũng chưa chắc nắm được phần thắng, huống chi y còn sợ kẻ địch ở trong nhà mình, thế là chỉ đành bỏ bọn Lịch Thắng Nam trở về cứu đệ tử trước.

Phía bên này Diệt Pháp hòa thượng đuổi theo Cốc Chi Hoa và Lý Tâm Mai, hai người Cốc, Lý bản lĩnh cũng chẳng kém Diệt Pháp bao nhiêu, khi y đuổi vào rừng thì vẫn còn thấy bóng dáng họ.

Cốc Chi Hoa chỉ mong một mình Diệt Pháp đuổi tới, nàng đoán Mạnh Thần Thông đã bị bọn Lịch Thắng Nam giữ chân, trong lòng bớt lo hơn cho nên cười với Lý Tâm Mai: “Chúng ta cho lão lừa trọc này một chút lợi hại!” hai người nghe bước chân Diệt Pháp hòa thượng đuổi tới thì phóng vọt lên một cành cây.

Diệt Pháp hòa thượng đuổi tới nơi chẳng thấy bóng dáng họ thì thầm nhủ: “Lúc nãy mình còn nghe bước chân của chúng, không thể chỉ trong chốc lát chúng đã biến mất dạng”. Y cũng đoán được họ không phải nấp trong bụi cỏ thì trên cây.

Diệt Pháp hòa thượng đang tìm kiếm xung quanh thì chợt nghe một tiếng thét, hai luồng kiếm quang lạnh lẽo từ trên không trung đâm xuống như điện chớp!

Trong tay Diệt Pháp hòa thượng không có gậy sắt nên không dám tiếp kiếm, thế là vội vàng phóng vọt người ra sau.

Nào ngờ phía sau là một hồ nước thối, lá mục phổ đầy bên trên, nếu để ý thì mới nhìn ra! Hồ nước thối này cách gốc cây ấy khoảng ba trượng, Cốc Chi Hoa đã đoán rằng y sẽ lộn người ra sau, do đó chắc chắn sẽ rơi xuống hồ nước thối.

Quả nhiên chẳng sai, Diệt Pháp hòa thượng vừa đặt chân xuống thì biết không ổn, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, trường kiếm của hai người Cốc, Lý đã lia tới nhanh như điện chớp, dù y có khinh công tuyệt đỉnh cũng không thể nhảy vọt lên, trong khoảnh khắc sắp mất mạng thì y nào dám chần chừ. Chỉ thấy hai mũi kiếm cùng nhau đâm tới, chợt ầm một tiếng, Diệt Pháp hòa thượng đã biến mất, té ra trong lúc nguy cấp y đành thi triển thân pháp Thiên cân trụ hạ người xuống hồ nước, vì y hạ người xuống quá nhanh cho nên tựa như bỗng nhiên biến mất.

Lý Tâm Mai ngẩn người ra, Cốc Chi Hoa chợt thấy dưới chân chấn động, nàng kêu lên: “Không xong!” rồi kéo Lý Tâm Mai lui ra sau, lại nghe ầm một tiếng, lá mục trong hồ nước dâng lên cao đến mấy trượng, Diệt Pháp hòa thượng đột nhiên trôi lên, đây là lần đầu tiên trong đời y gặp phải cảnh thê thảm đến thế, cho nên tức giận đến nỗi kêu lên oai oái, vừa trôi lên thì đã phóng về phía Cốc Chi Hoa.

Lý Tâm Mai thấy Diệt Pháp hòa thượng như thế thì cười ha hả, cười chưa dứt thì đã nghe thấy mùi hôi thối xộc vào mũi, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, chưởng phong của Diệt Pháp hòa thượng đã quét tới trước mặt, Lý Tâm Mai đâm ra một kiếm, mũi kiếm bị y đánh lệch qua một bên, Diệt Pháp hòa thượng đưa bàn tay dính đầy bùn chụp lấy thanh trường kiếm của nàng. Nhưng cũng trong lúc đó, kiếm của Cốc Chi Hoa đã đâm vào lưng Diệt Pháp hòa thượng, nàng đã dùng hết sức đâm thẳng vào huyết phong phủ ở sau lưng của y. Diệt Pháp hòa thượng buộc phải buông Lý Tâm Mai, quét ống tay áo trở lại, tay áo của y dính đầy bùn, y vừa quét ra thì Cốc Chi Hoa lộn người ra sau mấy trượng, Lý Tâm Mai né hơi

chậm hơn nên bị bùn bắn vào người, may mà không dính vào mặt. Còn Diệt Pháp hòa thượng thì gầm lên: “Hôm nay Phật gia phải rút gân lột da hai tên nha đầu các người!” rồi lộn người phóng tới.

Cốc Chi Hoa cười: “Hòa thượng thối nhà người nểm vẫn chưa đủ sao!” miệng thì nói nhưng tay nàng vẫn không hề chậm chạp, cây Sương Hoa kiếm vẽ ra một vòng ngân hồng hộ thân, che kiến đến nỗi giọt nước cũng không lọt vào.

Diệt Pháp hòa thượng không đem theo binh khí, trong nhất thời chẳng làm gì được Cốc Chi Hoa, y xoay qua đánh Lý Tâm Mai. Lý Tâm Mai đã triển khai Đại tu di kiếm thức trong Thiên Sơn kiếm pháp, toàn thân nàng được bao bọc bởi vòng kiếm quang. Đại tu di kiếm thức là tinh hoa của Thiên Sơn kiếm pháp, dùng để phòng thủ thì chẳng gì hơn. Diệt Pháp vỗ liên ra ba chưởng phách không khiến Lý Tâm Mai lảo đảo, nhưng kiếm pháp của nàng vẫn chẳng hề rối loạn. Công lực của nàng tuy kém đối phương nhưng vì nàng đã được chân truyền, lần trước phải đến ba mươi chiêu Diệt Pháp mới bắt được nàng, lần này y lại không mang theo binh khí cho nên cũng khó đánh nhanh thắng nhanh. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Cốc Chi Hoa lại lao tới.

Huyền nữ kiếm pháp của Cốc Chi Hoa vốn là để khắc chế Liễu Ân hòa thượng. Diệt Pháp hòa thượng tuy học được toàn bộ võ công của Liễu Ân, y chỉ không biết Huyền nữ kiếm pháp. Nếu y có gậy trong tay thì đương nhiên không sợ Cốc Chi Hoa, nhưng lúc này y chỉ có đôi bàn tay không cho nên cũng hơi y ngại.

Đến lúc kịch chiến, Cốc Chi Hoa chợt quát lên một tiếng, cây trường kiếm vẩy ra mấy mươi đóa kiếm hoa, đâm về phía Diệt Pháp hòa thượng tựa như có mấy mươi mũi kiếm. Diệt Pháp cả kinh, y không dám dùng công phu tay không đoạt binh khí nữa mà vội vàng phất ống tay áo phóng vọt lên, chỉ nghe hai tiếng loạt soạt, hai ống tay áo của y đều bị Cốc Chi Hoa chém đứt. Y chưa kịp đứng vững chân thì Lý Tâm Mai đã thừa cơ chuyển thủ thành công đánh ra một chiêu Thiên ngoại lưu tinh đuổi theo đâm tới!

Diệt Pháp hòa thượng tức giận mắng: “Ả nha đầu cũng dám bắt nạt ta!” Người chưa đứng vững thì đã vươn tay ra đánh một chiêu Kính đức đoạt tiên, chụp vào chui kiếm. Vì y thấy Lý Tâm Mai thua kém y khá xa cho nên coi thường nàng. Nào ngờ Thiên Sơn kiếm pháp của Lý Tâm Mai cũng đã có sáu bảy phần hỏa hầu, lần này nàng bất ngờ chuyển thủ thành công, từ Đại tu di kiếm thức chuyển thành Truy phong kiếm thức, thế đánh như sấm sét, đường kiếm của nàng nhanh nhạy hơn hẳn Diệt Pháp hòa thượng tưởng tượng. Chỉ nghe soạt một tiếng, ngón

tay y chưa chạm vào chui kiếm thì cổ tay đã bị rạch một đường, may mà y rút tay nhanh chứ nếu không năm ngón tay cũng đã bị chặt đứt.

Chỉ một lúc khinh địch mà Diệt Pháp hòa thượng đã liên tục thất thế, y vừa kinh vừa giận. Lúc này hai nàng Cốc, Lý thừa thắng tấn công chiếm được tiên cơ, tuy Diệt Pháp hòa thượng toàn lực ứng phó nhưng cũng chỉ cân bằng với họ.

Lửa đang cháy ngùn ngụt, khói bốc đen trời, Diệt Pháp hòa thượng càng thất kinh, thầm nhủ: “Chưa thấy Mạnh lão quái tới, lửa ở nhà y đang cháy, chả lẽ có nhiều cường địch?” đêm qua Mạnh Thần Thông bày trò, gạt y rằng có rất nhiều cao thủ, lúc đó y nửa tin nửa ngờ, nay thì đã hoàn toàn tin là sự thực.

Đôi bên đấu gần một trăm chiêu nữa, Diệt Pháp hòa thượng chống địch bằng tay không chẳng chiếm được phần tiện nghi nào, ngay lúc này vợ chồng Trần Thiên Vũ và Lịch Thắng Nam cũng đã chạy vào trong rừng, Lịch Thắng Nam cười ngất: “Ở đâu ra một con quái vật giơ bản thế này? Mau đến bắt yêu quái!” Diệt Pháp hòa thượng thấy họ kéo tới thì nào dám đánh tiếp, thầm nhủ: “Nếu còn chưa chạy, e thua to!” thế rồi đánh gấp ra hai chưởng đẩy Lý Tâm Mai thối lùi mấy bước, rồi y cũng lập tức phóng ra.

U Bình bắn ra ba viên băng phách thần đạn, Diệt Pháp hòa thượng đã biết lợi hại, thế là vội vàng xoay người bỏ chạy. Lịch Thắng Nam quát: “Lão lừa trọc, ngươi cũng nếm một viên đạn của ta!” thế rồi nàng vung tay bắn ra một trái kim châm liệt diễm đạn, Diệt Pháp hòa thượng thầm nhủ: “Ngoại trừ băng đạn của ả yêu nữ, còn ám khí gì có thể đả thương mình?” y nghĩ chưa dứt thì đột nhiên nghe một tiếng nổ bùng, khói đen cuộn lên ...

Trong làn khói đen có những tia sáng nhỏ như lông trâu, Diệt Pháp cả kinh thầm nhủ: “Ám khí gì thế này?” rồi y vội vàng vỗ ra một đòn Phách không chưởng, mai hoa châm của Lịch Thắng Nam tuy lợi hại nhưng cũng không thể bắn được xa, Diệt Pháp hòa thượng rút lui quá nhanh, lại thêm đòn Phách không chưởng lúc nãy cho nên mai hoa châm không trúng được y. Nhưng y cũng bị hun khói, nước mắt chảy ròng ròng.

Lịch Thắng Nam vỗ tay cười: “Lão lừa trọc biết lợi hại, đã khóc rồi đấy!” Diệt Pháp cả giận dụi mắt, đang định nhặt đá ném trả thì chợt nghe một giọng nói trong trẻo vang lên: “Ngươi cũng nếm của ta một viên đạn!” Diệt Pháp chỉ tưởng Lịch Thắng Nam lại phóng ám khí cho nên vội vàng vỗ ra một đòn Phách không chưởng, đồng thời giật lùi ra sau, nhưng không ngờ gót chân đau nhói tựa như bị người ta rút gân chân!

Té ra người phóng ám khí là Giang Nam, chàng đã dùng thủ pháp của Kim Thế Di dạy cho. Nếu lúc bình thường thì làm sao chàng có thể ném trúng Diệt Pháp hòa thượng, chỉ vì y vừa mới bị hun khói, mắt mũi lèm nhèm, lại thêm cứ tưởng là Lịch Thắng Nam phát ra mai hoa châm, mai hoa châm rất nhẹ, Diệt Pháp hòa thượng cứ tưởng chừng lúc này có thể đánh bật mai hoa châm, nào ngờ Giang Nam rất khôn khéo, chàng nhặt đá ném bay lướt trên mặt đất, thế là trúng vào huyết thông tuyến ở gót chân của y!

Thủ pháp của Kim Thế Di rất kỳ lạ, Diệt Pháp hòa thượng cảm thấy không ổn, lập tức bế huyết đạo nhưng không được, suýt nữa đã ngã xuống. Diệt Pháp hòa thượng kinh hoảng, thầm nhủ: “Chả lẽ nhân vật đầu não của phái Thiên Sơn đã đến?” thế là y vội vàng vận chân khí chặn cơn đau, nhưng toàn thân thì rã rời tựa như mới trải qua một trận bệnh.

Huyết thông tuyến là nơi nối nhau giữa thần kinh mắt với kinh nạt thần kinh, bị đánh trúng thì nước mắt rơi như mưa, Giang Nam cười hì hì: “Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, hòa thượng thua đến nỗi khóc, Giang Nam này vốn muốn đánh ngươi nữa, nhưng thấy ngươi khóc như thế nên tha ngươi!”

Diệt Pháp nghe thế thì vừa kinh vừa giận, cố gắng mở mắt ra thấy đối phương chỉ là một đứa trẻ lớn xác. Thật ra Giang Nam đã hai mươi tuổi nhưng thân hình thấp bé, vả lại mặt trông trẻ con cho nên cứ như một đứa trẻ lớn xác. Diệt Pháp tức giận đến nỗi thất khiếu bốc khói, trong lòng thì lo, cả một đứa trẻ mà cũng lợi hại như thế, không biết phía bên kẻ địch có bao nhiêu cao thủ!

Ngay lúc này, chợt nghe có người kêu từ xa: “Diệt Pháp đại sư, ông ở đâu? Chớ đuổi giặc cùng, mau quay về!” đó là giọng nói của Dương Xích Phù. Số là Mạnh Thần Thông quay về cứu đệ tử, y còn lo cho Diệt Pháp, lại cũng lo cho con gái của mình cho nên mới sai Dương Xích Phù đi gọi Diệt Pháp. Diệt Pháp hừ một tiếng nói: “Phật gia không rảnh đùa với các ngươi, tạm thời tha cho bọn tiểu bối các ngươi”. Giang Nam cười: “Nếu ngươi không phục thì cứ đánh tiếp một trận!”

Diệt Pháp hòa thượng nói: “Ta không thèm so đo với bọn trẻ con các ngươi, ngươi có nhường đường hay không? Ta chỉ cần thổi một hơi thì ngươi ngã nhào!” Giang Nam nói: “Người ta nói Giang Nam này thích khoác lác, té ra ngươi còn khoác lác giỏi hơn ta”. Nói chưa dứt thì Diệt Pháp hòa thượng đột nhiên há mồm thổi một hơi, Giang Nam cảm thấy gió mạnh lướt qua mặt sắc bén như dao, tuy chàng không bị ngã nhưng cũng lắc lư người. Chàng sợ bị hổng đôi mắt cho nên ôm đầu bỏ chạy, kêu lên: “Ồi chao, mẹ ơi, lão hòa thượng thật lợi hại!”

Trần Thiên Vũ cả kinh, tưởng rằng Giang Nam bị ám toán cho nên vội vàng chạy đến giải cứu. Diệt Pháp nhân thời cơ ấy chạy vào trong rừng. Giang Nam dụi mắt, nói: “Còn may, tôi vẫn còn nhìn thấy được”. Mọi người kéo tới, chỉ thấy trên mặt Giang Nam có mấy vết máu, ai nấy đều không khỏi kinh hãi!

Thật ra Diệt Pháp hòa thượng đã bị Giang Nam ném trúng huyết thông tuyến, gân cốt toàn thân rũ rượi, không thể động thủ đổi chiêu, chỉ cần một trong số họ ra tay thì có thể bắt sống được y. Thậm chí nếu Giang Nam bạo dạn thì cũng có thể điểm huyết được y. Nhưng Diệt Pháp hòa thượng có nội công chính tông, y thổi ra luồng chân khí nội gia quả thật kinh thế hãi tục, cho nên Giang Nam đã bị y dọa chạy, cả bọn Trần Thiên Vũ cũng không biết y đã bị thương.

Cốc Chi Hoa cười an ủi Giang Nam: “Người có thể ném y trúng một hòn đá coi như cũng đã giỏi”.

Lý Tâm Mai quen biết với bọn Trần Thiên Vũ ở Tây Tạng, lâu lắm mới gặp lại cho nên rất vui mừng. Lý Tâm Mai tạ ơn cứu mạng của Lịch Thắng Nam rồi kéo U Bình hỏi tại sao họ lại đến đây. U Bình nói: “Chúng tôi đang tìm Kim Thế Di. nếu không thấy y thì sẽ đến Thiên Sơn tìm muội và Đường Kinh Thiên”.

Lý Tâm Mai vội vàng hỏi: “Các người đã biết tin của y ư?” Trần Thiên Vũ nói: “Nghe nói Kim Thế Di đang tìm chúng tôi, đáng tiếc chúng tôi không gặp nhau”. Lý Tâm Mai nói: “Thật không? Vậy chúng ta hãy quay về, có lẽ vẫn còn gặp được y”. U Bình nói: “Lịch cô nương bảo Kim Thế Di vừa mới đến trấn Tân An. Chúng tôi cũng muốn quay trở về. Mong rằng trước khi y tới Tô Châu thì chúng ta sẽ đuổi kịp y”. Lý Tâm Mai nói: “Lịch cô nương, tin tức của cô nương thật mau lẹ, lần trước toàn nhờ cô nương chỉ điểm tôi mới gặp được cô nương. Lần này sao cô nương có thể biết được tin của Kim Thế Di?” Lịch Thắng Nam nói: “Mấy ngày trước ở trấn Tân An tôi cũng nghe Kim Thế Di nói thế”. Thế rồi kể lại một lượt những lời đã nói với vợ chồng Trần Thiên Vũ, Lý Tâm Mai được Lịch Thắng Nam cứu hai lần, không hề nghĩ rằng Lịch Thắng Nam lừa mình cho nên lập tức nói: “Đã như thế tôi sẽ đi với mọi người, tôi cũng muốn tìm y!” U Bình cười nói: “Muội muội chịu đi cùng chúng tôi thì tốt còn gì bằng. Chúng tôi đang lo không thể báo đáp ơn đức của Kim đại hiệp, giờ đây cô nương đi với chúng tôi còn hơn tặng y bất cứ lễ vật gì!” Lý Tâm Mai thấy lòng mình ngọt ngào, nàng làm ra vẻ giận dỗi: “Mới gặp nhau mà tẩu tẩu đã cười muội”.

Lý Tâm Mai không nỡ rời Cốc Chi Hoa, nàng kéo tay Cốc Chi Hoa nói: “Tỷ tỷ, tỷ cùng đi với bọn muội nhé. Dù sao đi nữa tỷ cũng chẳng có chuyện gì, chúng ta cùng đi càng vui hơn”. Cốc Chi Hoa nói: “Không, tỷ có chuyện khác, tỷ phải về

tảo mộ nghĩa phụ”. Lý Tâm Mai đang định nói: “Sau này mới tính cũng chẳng sao”. Cốc Chi Hoa lại cười: “Kim Thế Di thường thay đổi ý định, chỉ e y đi được nửa đường lại không đến Tô Châu”. Lý Tâm Mai ngạc nhiên nói: “Sao tử tử biết y hay thay đổi ý định?” trong lòng thì nghĩ: “Mình và y quen nhau đã lâu, chả lẽ không biết con người của y? Y chưa bao giờ nói một mà làm hai!” nếu người khác nói câu ấy, có lẽ Lý Tâm Mai đã nổi giận.

Cốc Chi Hoa nói: “Kim Thế Di đã từng nói với tử, hai tháng nữa y sẽ ra biển, lại còn bảo tử nếu nhận được tin của muội thì đến cung Thượng Thanh trên núi Lao Sơn chờ y. Nhưng một ngày sau y lại bảo với Lịch tử tử rằng đến Tô Châu, muội thấy y có đổi ý nhanh hay không?” số là Cốc Chi Hoa càng lúc càng nghi ngờ lời nói của Lịch Thắng Nam, nhưng lại không dám đoan chắc nàng nói dối, cũng không tiện chỉ rõ trước mặt mọi người, chỉ đành nói cho Lý Tâm Mai biết cuộc hẹn giữa mình với Kim Thế Di để cho nàng quyết định.

Nào ngờ Lý Tâm Mai xưa nay chẳng hề nghi ngờ ai, nghe Cốc Chi Hoa nói như thế tuy cảm thấy ngạc nhiên nhưng lại nghĩ: “Kim Thế Di thân thiết với Trần Thiên Vũ, Trần tẩu tẩu lại vừa mới thoát nạn, có lẽ y đã đổi ý. Y muốn trước khi ra biển phải gặp vợ chồng Trần Thiên Vũ, đó cũng là lẽ thường tình”. Cho nên nàng liền nói: “Y đã nói với Lịch tử tử như thế, chắc là đã tạm thời hoãn ra biển, Cốc tử tử, tử tử không thể đi với bọn muội được sao?” Cốc Chi Hoa nói: “Không được, tử đã có tâm nguyện tảo mộ cho nghĩa phụ mấy năm nay, tử không thể hoãn lại được nữa”. Lý Tâm Mai thấy nàng nói có vẻ trịnh trọng như thế cũng đành chịu, lại hỏi Lịch Thắng Nam: “Lịch cô nương, còn cô thì sao?” Lịch Thắng Nam nói: “Tôi cũng có chuyện quan trọng khác, xin thứ tôi không thể đi cùng”. Nàng nói xong thì cáo từ với mọi người. Mọi người cũng chẳng quen thân với nàng bởi vậy cũng chẳng hỏi nàng có chuyện gì. Lý Tâm Mai lại một lần nữa cảm tạ nàng. Lịch Thắng Nam đã lên rừng trước.

Giang Nam nhìn theo bóng dáng Lịch Thắng Nam, cười với Cốc Chi Hoa rằng: “Tôi thấy Lịch cô nương có hơi quái dị!”

Chính là:

Giai nhân tự có tính toán riêng, trẻ con chẳng biết chớ đoán bừa.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -